

Sygn. akt IV CZ 76/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w L.
z dnia 9 marca 2012 r
w sprawie z powództwa J. D.
przeciwko Bankowi [...] Spółce Akcyjnej w W. i Agencji Nieruchomości
Rolnych w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 listopada 2014 r.,
na skutek zażalenia powoda
na punkt drugi zarządzenia Przewodniczącego Sądu Okręgowego w L.
z dnia 28 kwietnia 2014 r.

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczącego Sądu Okręgowego w L. z dnia 28 kwietnia 2014 r. ustalono opłatę w wysokości 100 000 zł od skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 9 marca 2012 r. (sygn.[...]). Zarządzenie to zaskarżył zażaleniem do Sądu Najwyższego powód J. D.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie skierowane przeciwko wyżej wymienionemu zarządzeniu, jako niedopuszczalne, podlega odrzuceniu. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego (art. 394¹ § 1, § 1¹ i § 2 k.p.c.) zawierają zamknięty katalog sytuacji, w których można wnieść zażalenie do Sądu Najwyższego. Do zażaleń tych nie ma zatem zastosowania art. 394 § 1 pkt 9 w zw. z art. 398 k.p.c.

Zgodnie z art. 394¹ § 1 k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje jedynie na postanowienie sądu pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Argument *a contrario* uzasadnia więc wniosek, że zażalenie nie przysługuje na zarządzenie przewodniczącego sądu pierwszej instancji w przedmiocie ustalenia opłaty od wniesionej skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Dodatkowo należy podnieść, że zgodnie z art. 424¹² k.p.c. w wypadkach nieuregulowanych przepisami niniejszego działu (tj. działu VIII dotyczącego skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia) do postępowania wywołanego wniesieniem skargi stosuje się odpowiednio przepisy o skardze kasacyjnej. Według ugruntowanego stanowiska orzecznictwa, nie jest zaskarżalne zarządzenie przewodniczącego sądu drugiej instancji o wezwanie do uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej, czy poprzednio kasacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 1999 r., I CKN 120, PS 1999, nr 11-12, s. 189, z dnia 3 października 2000 r., I CZ 97/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 45, z dnia 27 stycznia 2005 r., V CZ 163/04, nie publ.). Kontrola zasadności wezwania strony do uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej może być przedmiotem kontroli Sądu Najwyższego jedynie pośrednio, przy

wykorzystaniu art. 380 k.p.c., w razie wniesienia zażalenia na postanowienie sądu odrzucające skargę kasacyjną, czy odpowiednio skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Z tych względów na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 398⁶ § 2 i art. 394¹ § 3 k.p.c. postanowiono, jak w sentencji.